

44. Lov om Ændringer i og Tillæg til Lov Nr. 253 af 6. Maj 1921 om Invalidforsikring. Indenrigsministeren). [A. Sp. 5071—C. Sp. 1927, 1999].

Fremsat i *Landstinget* $\frac{9}{1}$ (L. Sp. 509). 1. Beh. $\frac{23}{1}$ (L. Sp. 722). Henvist til Udvalg paa 15 Medlemmer (Henriette Crone, Ejsing [Form.], A. P. Hansen, I. A. Hansen, Karberg, Olga Knudsen, Thomas Larsen, Lewinsky, Carl F. Madsen, J. Chr. Møller, Rasmus Nielsen, Piper [Skr.], Inger Gautier Schmit, Steincke, Veistrup). Betænkning (B. Sp. 2427) afgiven $\frac{26}{3}$. (Ordfører: Steincke). 2. Beh. $\frac{27}{3}$ (L. Sp. 1708). 3. Beh. $\frac{27}{3}$ (L. Sp. 1747). *Oversendt til Folketinget*. 1. Beh. $\frac{28}{3}$ (F. Sp. 5270). 2. Beh. $\frac{28}{3}$ (F. Sp. 5308). 3. Beh. $\frac{28}{3}$ (F. Sp. 5321). Loven stadfæstet 29. Marts 1924. (Lov-Tid. Nr. 93).

Ifølge Invalidforsikringsloven af 6. Maj 1921 § 1 er ubemidlede nydende Medlemmer af anerkendte Sygekasser forsikrede mod Invaliditet, og ifølge Lovens § 3 forstaaes ved Invaliditet en Nedsættelse af Erhvervsevnen til en Trediedel eller derunder, hvorhos Loven bestemmer, at „en saadan Nedsættelse af Erhvervsevnen foreligger, naar den paagældende ikke længere er i Stand til ved en til hans Kræfter og Færdigheder svarende Beskæftigelse, der under billigt Hensyn til hans Uddannelse og tidligere Virksomhed kan forlanges af ham, at erhverve en Trediedel af det, som legemlig og aandelig sunde Personer med lignende Uddannelse og i samme Egn plejer at fortjene ved Arbejde“. Under Henvisning hertil forelagde Invalidforsikringsretten i Februar 1922 Indenrigsministeriet Spørgsmaalet om, hvorvidt Retten maatte kunne afvise et Andragende fra en 22-aarig Person, der i 1918 var optaget i Sygekasse, men som var aandssvag fra Fødselen. Efter at Sygekasseinspektøren havde udtalt, at den paagældende saavel ved Optagelsen som i 1922 var i Besiddelse af nogen Arbejdsevne og derfor med Rette var optaget i Sygekassen, staturerede Ministeriet i Skrivelse af 10. Juni 1922 til Retten, at denne følgelig var pligtig at afsige Realitetskendelse i Sagen.

Imidlertid blev Ministeriets Opmærksomhed henledet paa, at Invalidelovens Regler virkede uheldigt overfor aandssvage, idet Invaliderenten fristede de aandssvages Familier til at unddrage de aandssvage fra Anstaltsbehandling og lod de aandssvage opholde sig i Hjemmet uden betryggende Tilsyn, mod at Familien oppebar Invaliderentens Beløb, hvad der ikke kunde forhindres, da der ikke her i Landet er Pligt til at lade aandssvage Personer undergive Anstaltstilsyn. Endvidere